

# Vive tu fe

## Prensa de la Iglesia

La Iglesia necesita «pregonar» su doctrina. El «ministerio de la palabra aparece desde los primeros tiempos como superior a cualquier otro cometido de tipo apostólico. «Nosotros, dicen los Doce al pueblo cristiano, debemos atender a la oración y al ministerio de la palabra». Las obras de caridad, con ser tan espléndidas, ocupan lugar subordinado. La Iglesia ha tenido siempre gran confianza en la fecundidad de la doctrina cuando llega a las gentes de buena fe, dóciles a la gracia.

He aquí el problema de la prensa al servicio de la Iglesia. En tiempos difíciles cuando la Prensa anticatólica llenaba el ámbito nacional y la confesionalmente cristiana luchaba con denuedo en medio de enormes dificultades de tipo técnico y económico, se instituyó el día de la Prensa Católica, que va unido a la Festividad de los Apóstoles San Pedro y San Pablo. Desde entonces, la situación periodística ha ido progresivamente mejorando, hasta llegar a la próspera realidad de hoy. En estas circunstancias, el día de la Prensa Católica tiene un «matiz positivo», es decir, que los católicos se percaten de la importancia que tiene la propaganda escrita: libros, folletos, periódicos, etc... para la difusión de la verdad y del bien...; se perdonan asimismo, del incalculable mal que causa en las almas y las tremendas consecuencias de orden social de la Prensa, que propague el error, «falla» la «ver» ardiente la «fallo» (errore) «adornada con tanto gusto y acerto» «mucho»

### COLABORACION

## La Llengua de Mossèn Cinto

Es conta d'un rossinyol que s'havia enamorat d'una princesa; la cual sofria un mal tan misteriós que sols podria guarir-se quan al roser blanc que creixia sota la seva finestra hi esclatés una rosa vermella. Tots els enginys per aconseguir-ho havien estat debades i sols calia esperar la mort de la princesa, quan el rossinyol apretà el seu pit enamorat contra el tany del roser per encomanar-li l'escalfor de la seva vida. Les espines es clavaven en l'amorós ocell, però ell cantava i cantava cada cop més dolçament com més sentia la seva carn esqueixar-se. Tota la nit cantà el rossinyol abraçat al tany espinós que, en la sang generosa, pouava nova vida; fins que en desvetllar-se, l'alba, les espines li arribaren al cor i l'ocell caigué per sempre mentres es desclòia prop del finestral, la més radiant rosa púrpura que mai pogués guarir una princesa.

Aquesta contalla em ve a la memòria quan penso en la vida i la mort de Verdaguer. També ell era un rossinyol que desde l'adolescència començà a fer sentir la rica melòdia del seu cant. No tenia més que vint anys quan el Saló de Cent de la ciutat de Barcelona el veié avançar sota les seves voltes, tímid i somrient, amb el vestit pagesívol i la barretina musca, flairós encara de les herbes que perfumaven la seva plana de Vich, per rebre un premi en els Jocs Florals. Era el primer i no seria l'últim, puig aleshores començava la llarga llista de victòries poètiques que l'havia d'acompanyar tota la vida.

Pero ja en el seu cor hi havia nascut l'amor de una princesa que des de segles ja en defalliment. Molts, ni creïen que fós viva; abandonada i oblidada, els nacres irisats de la salut s'havien convertit en el blanc esmorteït del vori; les riques gemmes que adés l'havien enjoiada, veïen perdudes llurs clares aigües sota la pols i l'escòria dels segles. Sols la sentien viva i es resistien a deixar-la els seus fills més humils... i alguns poetes. Era la Llengua Catalana.

Què podria fer revivre la defallent Princesa? Quines aigües d'inaccessibles fonts li donarien nova vida? Quina ignorada flor de rar perfum podria deïxondir-la? Mossèn Cinto no s'aturà a pensar-ho; rossinyol enamorat de la desventurada, es llençà damunt els espinosos esbarzers que la cobrien i començà un bell cant, mentres son cor generós polia i cisellava amb la pròpia sang, l'or i la plata que donarien nou esplendor a la ben amada.

El treball era exhaustor; quan Mossèn Cinto acabà la seva «Atlàntida», després de nou anys de incansable amorosir amb la rica veu d'una potent inspiració els mots que l'abandó havia tornat sorrruts i disgraciosos, la malaltia n'havia fet la seva presa, una anèmia cerebral el postrava i sols les aures del mar Atlàntic—on jeien sepultades les Hespèrides del seu poema—podrien apuntar-li la salut malmesa. Malgrat això, el Poeta no abandonà el seu cant i quan el rebrot de la dura malaltia el feu beure en l'amarga cosa de la tragèdia que entenebri els seus últims temps, encara tingué forces per convertir-la en música amb les «Flors del Calvari» i el «Roser de tot l'any».

Foren el seu cant del cigne; la veu que havia estat tendra en els «Idil·lis i Cants místics» o poderosa en l'incomparable «Canigó» s'extinguí dolçament amb la vida del Poeta, després que hagué sospirat: «Jesús, Jesús, empareu-me!». Era el 10 de juny del 1902.

Una multitud silenciosa i entristida l'acompanyà en son darrer viatge; i el Montjuic que el Poeta havia vist com una falda amorosa on reposa la Ciutat dels Comtes, el rebé en sos braços petris per guardar-lo de cara al mar, sota els estels.

Però la Princesa dels seus somnis era viva; re-nascuda amb tot l'esplendor d'una beutat novella, i per sempre més seria anomenada «La Llengua de Mossèn Cinto».

MARTA MATA